

Arrest

nr. 208 856 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MARCHAND
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 april 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat C. MARCHAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, wordt op 26 februari 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart, op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw.

Op 11 februari 2010 wordt verzoeker geregistreerd als alleenstaande, nadat hij uit de echt scheidt van zijn echtgenote.

Op 20 mei 2011 wordt verzoeker afgevoerd van ambtswege en op 25 mei 2011 wordt de F-kaart gesupprimeerd.

Op 23 november 2017 wordt verzoeker door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsmandaat geplaatst

Op 22 januari 2018 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 3 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 3 april 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies).

Op 18 april 2018 wordt verzoeker vrijgesteld onder voorwaarden, op 19 april 2018 wordt een borgsom betaald.

Op 19 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 19 april 2018 wordt ten opzichte van verzoeker opnieuw een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies), eveneens voor drie jaar. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer

Naam: R.

Voornaam: V.

Geboortedatum: (...)1981

Geboorteplaats: F.

Nationaliteit: Albanië

wordt een Inreisverbod voor 3 Jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, De beslissing tot verwijdering van 19.04.2011) gaat gepaard met inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België en de opschorting van inreisverbod te vragen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het Inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1' voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn Illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene werd sinds 13.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene werd sinds 23.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een broer in België te hebben (zie de vragenlijst hoorplicht van 22.01.2010). Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47100/99) heeft het EHRM geoordeeld dat: « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw broer wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft verklaard geen enkele ziekte te hebben die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine en hij heeft eveneens geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld (zie de vragenlijst hoorplicht van 22,01.2018).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen en de richtlijn 2008/115/EG; schending het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen; schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Principes

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet laat gelden dat:

(...)

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet is een toepassing van de richtlijn 2008/115/EG, waarvan artikel 11 bepaalt dat:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten”.

Artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat:

(...)

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, dienen afdoende gemotiveerd te zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn. Beslissingen die die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn worden beschouwd als redelijk beslissingen. Kennelijke beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling.

Toepassing in Onderhavig geval

De motivering met betrekking tot het inreisverbod laat verzoeker niet toe om te weten of verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn zaak wat de bepaling van de duur van het inreisverbod betreft.

Verwerende partij schendt haar motiveringsplicht en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG, wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In een arrest van Uw Raad wordt bepaald dat: (...) (RvV., 1 Augustus 2013, n°107.890).

Bestreden beslissing heeft kennelijk geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van die zaak.

Bestreden beslissing maakt enkel melding van het lopend onderzoek in hoofde van verzoeker, van het feit dat hij voor de feiten waarvoor een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd kan worden veroordeeld en dat "betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (eigen onderlijning).

De maximumduur wordt op geen enkele manier gemotiveerd, zeker wanneer men rekening houdt met het gegeven dat het zelfs niet vaststaat dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad.

Het Europese Hof van Justitie (o.a. in het arrest n° C-50/06 van 7 juni 2007) beschouwt dat de verwijzing aan de notie van openbare orde « suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société » (eigen onderlijning).

Dit is in casu niet het geval. Verwerende partij maakt in bestreden beslissing zelf duidelijk dat het schaden van de openbare orde louter hypothetisch is. Er is dus geen sprake van een reëel en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De interpretatie van het Europese Hof van Justitie werd meermaals herhaald door de Raad van State (arresten n°105.428 van 9 april 2002 of 219.647 van 7 juni 2012), met name dat de openbare orde dient te worden gedefinieerd als een « menace grave, réelle et actuelle, affectant un intérêt fondamental de la société beige ».

In het bijzonder, wat de notie van openbare orde betreft in de zin van de richtlijn 2008/115/CE (terugkeerrichtlijn), heeft het Europese Hof van Justitie, in een arrest. Zh. C. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015 (n°C-554/13) herhaalt dat deze notie in concreto moet worden beoordeeld, met respect van het principe van proportionaliteit, rekening houdend met het persoonlijk gedrag van betrokkene: [...] si, pour l'essentiel, les Etats membres restent libres de déterminer les exigences de l'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux pouvant varier d'un État membre à l'autre et d'une époque à l'autre, il n'en demeure pas moins que, dans le contexte de l'Union, et notamment en tant que justification d'une dérogation à une obligation congue dans le but d'assurer le respect des droits fondamentaux des ressortissants de pays tiers lors de leur éloignement de l'Union, ces exigences doivent être entendues strictement, de sorte que leur portée ne saurait être déterminée unilatéralement par chacun des Etats membres sans contrôle des institutions de l'Union (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 32 et jurisprudence citée).

Enfin, selon le considérant 6 de la directive 2008/115, les Etats membres devraient veiller à ce que, en mettant fin au séjour irrégulier de ressortissants de pays tiers, ils respectent une procédure équitable et transparente. Ce considérant énonce également que, conformément aux principes généraux du droit de l'Union, les décisions prises en vertu de cette directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique de prendre en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier (voir arrêt Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, point 40). En particulier, ainsi que la Cour l'a déjà jugé, le respect du principe de proportionnalité doit être assuré au cours de toutes les étapes de la procédure de retour établie par ladite directive, y compris l'étape relative à la décision de retour, dans le cadre de laquelle l'Etat membre concerné doit se prononcer sur l'octroi d'un délai de départ volontaire au titre de l'article 7 de cette même directive (voir, en ce sens, arrêt El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, point 41).

Partant, il y a lieu de considérer qu'un Etat membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un Etat membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 » (§§48-50). »

Bijgevolg schendt bestreden beslissing artikel 74/11 §1 lid 1 in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen en de richtlijn 2008/115/EG.

Bestreden beslissing schendt zodoende ook het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Het eerste middel voert de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van de Wet van 29 juli 1991.

de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen; van de Richtlijn 2008/115/EG, schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Het tweede middel voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Het derde middel voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een citaat van de volgens haar toepasselijke rechtsegels waarna zij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de volgens haar toe te schrijven betekenis van deze rechtsregels.

Vervolgens stelt verzoekende partij dat de motivering in deze specifieke zaak haar niet zou toelaten om na te gaan of verwerende partij rekening gehouden heeft met de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak.

Er wordt volgens verzoekende partij enkel melding gemaakt van het lopend onderzoek waaruit volgens haar onterecht afgeleid wordt dat zij de openbare orde geschaad zou hebben en de maximumduur van het inreisverbod aldus niet voldoende gemotiveerd is.

Verwerende partij zou er beweerdelijk zelf van uit gaan dat het schaden van de openbare orde hypothetisch is waaruit men afleidt dat er geen reëel en voldoende ernstige bedreiging is die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Teruggrijpend naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie besluit verzoekende partij dat de bestreden beslissing de in het eerste middel opgeworpen rechtsregels schendt.

2. Verzoekende partij vervolgt nadien met een theoretische uiteenzetting aangaande het artikel 8 van het EVRM en de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Er wordt een gebrek aan definiëring van de begrippen “familieleven” en “gezinsleven” opgeworpen met vervolgens een verwijzing naar eventuele inmenging die gesteund moet zijn op een afweging met de “fair balance”-toets.

Concreet verwijt verzoekende partij verder dat er in haar geval geen “fair balance” – toets gemaakt zou zijn. Er wordt volgens haar zonder verdere motivering gesteld dat er geen bijkomende banden van afhankelijkheid bestaan tussen verzoekende partij en haar twee broers die meer zouden zijn dan de louter affectieve banden. Evenmin zou er voldoende gemotiveerd zijn aangaande het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar.

3. Verzoekende partij sluit af met in eerste instantie een theoretisch betoog inzake artikel 6 van het EVRM en de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De in de bestreden beslissing opgenomen argumentatie ten aanzien van het lopende gerechtelijk onderzoek zou volgens verzoekende partij te vaag zijn en niet aangeven hoe verzoekende partij zou kunnen voldoen aan een dergelijk verzoek tot opschorting van het bestreden inreisverbod teneinde terug naar België te keren.

Verwijzend naar de korte oproepingstermijn in correctionele procedures en de administratieve plichtplegingen in dit verband biedt de bestreden beslissing volgens verzoekende partij haar geen effectieve en concrete bescherming van de rechten van verdediging.

Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen; schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Weerlegging

Ten aanzien van de drie middelen samen

1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.⁵

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.⁶

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar de artikelen 74/11, §1, tweede lid geoordeeld waarom het inreisverbod opgelegd kon worden.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Bovendien is de bestreden beslissing uitvoerig en geldig gemotiveerd ten aanzien van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2. Voor wat de bepalingen uit de Europese richtlijn betreft, komt het gepast voor om op te merken dat van zodra een Richtlijn werd omgezet in nationaal recht, de rechtstreekse toepassing ervan niet meer mogelijk is. Tenzij uiteraard de omzetting foutief zou gebeuren wat in het concrete geval niet van toepassing is.⁷ Het opwerpen van Richtlijn 2008/115/EG faalt derhalve naar recht.⁸

3. Het inreisverbod werd genomen op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dat stelt dat:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2°(...)."

De bestreden beslissing werd op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 concreet als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. De betrokkene werd sinds 23.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Vervolgens worden evenzeer de redenen aangegeven waarom hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd:

"De betrokkene werd sinds 23.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de

maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een broer in België te hebben (zie de vragenlijst hoorplicht van 22.01.2018). Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familie banden. Nauwe familie banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en hun minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n° 47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat: “les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d' éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw broer wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft verklaard geen enkele ziekte hebben die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine en hij heeft eveneens geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld (zie vragenlijst hoorplicht van 22.01.2018).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

In het verzoekschrift dat door verzoekende partij werd ingediend zijn er geen redenen terug te vinden die de bevindingen van verwerende partij in dit verband zou kunnen tegenspreken.

Bovendien komt het gepast voor om er aan te herinneren dat de wet op geen enkele wijze vereist dat de feiten waarvoor de vreemdeling aangesproken wordt, beoordeeld moeten worden door een strafrechter om te kunnen weerhouden dat een vreemdeling een gevaar zou kunnen uitmaken voor de openbare veiligheid.

De materiële vaststellingen zoals vervat in het administratief dossier, zijnde de vaststellingen in het kader van het lopend onderzoek waarover verzoekende partij ook in haar op heden voorliggende verzoekschrift geen enkele bijkomende uitleg geeft als dat zij “een leven wil zoals iedereen”, is voldoende om te besluiten tot het gevaar dat verzoekende partij uitmaakt voor de openbare veiligheid en dit los van elk oordeel of vonnis. Niets staat toe om de waarachtigheid van deze vaststellingen te betwisten en verzoekende partij weerhoudt er zich van om de bijzondere procedure te doorlopen met de bedoeling deze vaststellingen tegen te spreken. Verwerende partij herinnert er aan dat Uw Raad niet bevoegd is om een dergelijke beoordeling te maken. Bijgevolg heeft verwerende partij geldig kunnen motiveren door de bestreden beslissing te baseren op de stukken zoals aanwezig in het administratief dossier.

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot derhalve geheel terecht dat een inreisverbod van 3 jaar aan verzoekende partij moest worden opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, 1° Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken.⁹ Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt¹⁰. Het kan dan ook niet verweten worden aan verwerende partij om rekening gehouden te hebben met het feit dat verzoekende partij het onderwerp was van een aanhoudingsbevel wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen

Dit motief van de bestreden beslissing lijkt in ieder geval ten overvloede. In ieder geval werd er in hoofde van verzoekende partij rekening gehouden met de ernst van de feiten en de maatschappelijk ongewenste impact hiervan waarbij verwerende partij terecht tot het besluit kwam dat “door zijn gedrag (betrokkene) geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

Het komt tevens gepast voor om aan te geven dat et inreisverbod een duur van drie jaar betreft en dat het hier met andere woorden geen langere termijn betreft volgend uit een schending van de openbare orde.

Het is dan ook volkomen terecht dat verwerende partij deze beslissing nam.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor de verwijderingsbeslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en met name dat het inreisverbod een duur van drie jaar heeft omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en er de openbare orde te schaden, omwille van het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat te weten of inzake de bepaling van de duur van het inreisverbod, rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn zaak. Verzoeker stelt dat enkel rekening wordt gehouden met het lopende onderzoek, met het feit dat hij "kan" worden veroordeeld en dat hij "geacht wordt" de openbare orde "te kunnen" schaden. Verzoeker meent dat het niet vaststaat dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad en dat de maximumduur van drie jaar op geen enkele manier wordt gemotiveerd.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de interpretatie van het begrip “openbare orde” in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.1.3.3. Vooreerst wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat het heeft over een “*ernstige bedreiging*” voor de openbare orde of de nationale veiligheid en in welk geval een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd.

In casu werd een inreisverbod genomen met een duur van drie jaar, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Over de duur van het inreisverbod wordt het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene werd sinds 23.11.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een broer in België te hebben (zie de vragenlijst hoorplicht van 22,01.2010). Artikel 8 van het EVRM hoeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol «pelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47100/99) heeft het EHRM geoordeeld dat: « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw broer wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft verklaard geen enkele ziekte te hebben die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine en hij heeft eveneens geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld (zie de vragenlijst hoorplicht van 22,01.2018).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod met een duur van drie jaar geeft omdat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs zodat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. De verwerende partij verwijst naar deze elementen en benadrukt het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij stelt dat deze motivering niet toelaat om te weten of rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn zaak. Verzoeker betwist immers niet dat hij op illegale wijze op het grondgebied verblijft en dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Dit zijn wel degelijk elementen die betrekking hebben op zijn zaak. Ook blijkt duidelijk dat rekening wordt gehouden met het gegeven dat verzoeker een broer heeft die in België woont, met zijn gezondheidstoestand en met een eventuele vrees in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij enkel onder aanhoudingsmandaat staat en dat niet vaststaat dat hij de openbare orde heeft geschaad. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat staat, niet betwist en dat dit ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie inzake het begrip "openbare orde" wordt herhaald dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat het heeft over een "ernstige bedreiging" voor de openbare orde of de nationale veiligheid en in welk geval een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.1.3.4. Waar verzoeker verwijst naar artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), wordt opgemerkt dat (zoals verzoeker zelf ook stelt) dit artikel werd omgezet in Belgische wetgeving, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich bijgevolg niet meer rechtstreeks op de schending van deze richtlijn beroepen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"B. TWEEDE MIDDEL : Schending van artikel 8 van het EVRM in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991

Principes

Voortbouwend op het eerste middel, moeten, eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat. Drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven juist moeten zijn en eveneens draagkrachtig. De draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).³ Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn. Verder bepaalt artikel 8 van het EVRM dat: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient men in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven moet men zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen.⁴ Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dus een feitenkwestie.

Voor het begrip familieleven, onderzoekt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de familiale relaties 'de facto' in het licht van artikel 8 van het EVRM.⁵ Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁶ Het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.⁷

Uw Raad dient te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Dit hangt af van een weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit dat de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht. In de eerste hypothese, wordt de inbreuk onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM

oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit laatste geval, zoals in onderhavig geval, dient er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.⁸ Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM.⁹

Men dient rekening te houden met enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen¹⁰ en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.¹¹ Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Toepassing in onderhavig Geval

In casu is er geen sprake van een nauwkeurige en concrete motivering en/ of beoordeling van een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij maakt geen fairbalance van het familie- en privéleven van verzoeker. Er wordt slechts melding gemaakt van het feit dat verzoeker heeft aangegeven dat hij een broer heeft in België, maar dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn broer, zonder echter in concreto te preciseren hoe men tot deze vaststelling komt.

Verwerende partij besluit, zonder motivering, dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen de twee broers die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoeker ziet in op basis van welke elementen verwerende partij tot deze vaststelling is gekomen.

Verder wordt artikel 8 EVRM eveneens geschonden doordat verwerende partij een inreisverbod oplegt van 3 jaar (maximumduur) zonder evenwel te motiveren waarom er in casu 3 jaar wordt opgelegd (zie derde middel) en zonder rekening te houden met de gevolgen hiervan voor zijn familie- en privéleven.

Het niet afwegen en het niet in concreto beoordelen van de band tussen de twee broers - om na te gaan of er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn broer - vormt een schending van artikel 8 EVRM in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991. De motivering aangaande artikel 8 EVRM in bestreden beslissing is noch concreet, noch precies, noch volledig zijn."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij wat wordt vermeld onder punt 3.1.2. en specifiek inzake het tweede middel het volgende:

"Verzoekende partij voert in haar tweede middel in eerste instantie eveneens een schending van het artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Aangaande het eerbiedigen van het private en familieleden in hoofde van verzoekende partij kan gesteld worden dat er geen sprake is van een gezinsleven van verzoekende partij, in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat er geen sprake is van een dergelijke omstandigheid en bijgevolg evenmin van een schending van artikel 8 EVRM. Inderdaad en zoals in het betoog hierboven: "Betrokkene verklaart een broer in België te hebben (zie de vragenlijst hoorplicht van 22.01.2018). Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familie banden. Nauwe familie banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en hun minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n° 47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat: "les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d' éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw broer wordt dan ook niet aangenomen."

Vermits het bestaan van een privé –of gezinsleven niet bewezen wordt, is verzoekende partij niet in staat om een schending van artikel 8 van het EVRM in te roepen.

Ondergeschikt toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden, noch toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is van verwerende partij te oordelen dat er geen sprake is van een te beschermen gezinsleven. Sterker nog, verzoekende partij geeft duidelijk aan dat er enkel een relatie bestaat tussen haar en haar broer. Ook in het verzoekschrift weerhoudt verzoekende partij zich er van om bijkomende informatie te verschaffen waaruit zou kunnen blijken dat er bijkomende banden van afhankelijkheid tussen hen beiden zouden bestaan die de louter affectieve familiebanden zouden overstijgen. Er wordt enkel gesteld dat de broer van verzoekende partij in Schaarbeek verblijft en alhier een recht op verblijf heeft. Het komt nochtans aan verzoekende partij toe om dergelijke banden te bewijzen wanneer zij zich hier op beroept.

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.¹²

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.¹³

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij verblijft immers illegaal in het land.

Verwerende partij merkt echter op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties en gewone familiale affectieve relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM.¹⁴

Verzoekende partij heeft evenmin op enig moment de moeite genomen om haar verblijfsstatuut te regulariseren en dat haar precair verblijf er haar niet van weerhouden heeft om de openbare orde te schaden.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden privéleven te ontwikkelen en desgevallend te leiden in het land van herkomst of elders.

Er wordt bijgevolg geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.”

3.2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM in samenhang met de motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat er *in casu* geen nauwkeurige en concrete motivering is, er is geen *fair balance* toets van het familie- en privéleven van verzoeker. Verzoeker meent dat niet *in concreto* wordt gemotiveerd hoe de verwerende partij ertoe komt dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn broer die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Ook wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd zonder rekening te houden met de gevolgen hiervan voor verzoekers familie- en privéleven. De band tussen de twee broers wordt niet *in concreto* beoordeeld.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij een familieleden heeft met zijn broer. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit ook gemeld heeft tijdens zijn gehoor op 22 januari 2018. Hij verklaarde in België geen duurzame (partner)relatie en geen minderjarige kinderen te hebben maar wel een broer, die recht heeft op verblijf in België en in Brussel woont.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart een broer in België te hebben (zie de vragenlijst hoorplicht van 22.01.2010). Artikel 8 van het EVRM hoeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47100/99) heeft het EHRM geoordeeld dat: « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw broer wordt den ook niet aangenomen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de mening is toegedaan dat er geen beschermenswaardig familieleden is tussen verzoeker en zijn broer.

De Raad stelt vast dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, maar dat het zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen inderdaad anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien,

naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* geeft verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele indicatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 22 januari 2018 vermeld heeft dat hij een broer heeft die in België verblijft.

Verzoeker voert aan dat de band tussen hem en zijn broer niet *in concreto* wordt beoordeeld. In dit verband wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet meer blijkt dan dat verzoeker hier een broer heeft. Ook in huidig verzoekschrift toont verzoeker zelf niet aan dat hij een meer dan gewone band met zijn broer zou hebben of dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, is het niet aan de verwerende partij maar wel aan verzoeker zelf om dit aan te tonen. De verwerende partij kon bijgevolg op goede gronden en in alle redelijkheid oordelen dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn broer, zonder dat een verdere motivering in dit verband ontbreekt. Verzoeker toont met zijn beweringen in het verzoekschrift evenmin aan afhankelijk te zijn van zijn broer of dat zijn broer afhankelijk is van hem. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven met zijn broer dat in de zin van artikel 8 van het EVRM moet worden beschermd. Nu er geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- en familieleven, moest de verwerende partij geen fair balance afweging maken over dit niet bestaande gezins- en familieleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM in samenhang met de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“C. DERDE MIDDEL :

Schending van artikel 6 van het EVRM in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991

Principes

Wat de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 betreft, verwijst verzoeker naar voorgaande middelen. Artikel 6 EVRM bepaald dat iedereen recht heeft op een eerlijk proces:

« Recht op een eerlijk proces

1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen a charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen a décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen a charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt. »

Het recht van verdediging speelt een primordiale rol in een democratische samenleving¹² en « dekt in principe alle procedures, elke stand van de procedure, zelfs de stand die de strikt juridische fase voorafgaat, in eender welke procedure, en zonder onderscheid van de partijen»¹³. Het is immers « in de doelstelling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens om een effectieve en concrete bescherming te bieden wat betreft de rechten van verdediging en niet louter een theoretische of een illusoire bescherming, gezien de prominente rol en het wezenlijke karakter van het recht op een eerlijk proces is in een democratische samenleving.

Artikel 6 EVRM brengt niet enkel voor de staat en zijn organen negatieve verplichtingen met zich, doch tevens belangrijke positieve verplichtingen. Door artikel 6 EVRM wordt de staat verplicht om aan alle vereisten van het artikel te voldoen. Het door het Europees Verdrag beoogd resultaat dient effectief te worden bereikt

Toepassing in onderhavig Geval

Bestreden beslissing meldt dat "Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België en de opschorting van dit inreisverbod te vragen. "

Verzoeker merkt op dat deze formulering zeer vaag is en geen enkele garantie biedt dat zijn recht op een eerlijk proces effectief zal worden gerespecteerd. Verwerende partij maakt niet duidelijk hoe, bij welke dienst, binnen welke termijn,... verzoeker effectief een opschorting kan verzoeken om te kunnen terugkeren naar België in kader van zijn rechten van verdediging.

Wanneer dient te worden rekening gehouden met het feit dat oproepingen in strafprocedures meestal zeer kort voor de zittingen worden opgestuurd en dat verzoeker onderhouden moet kunnen hebben met zijn raadsman, de kans moet hebben om inzage te nemen van zijn dossier, enzoverder, is bestreden beslissing hieromtrent niet afdoende.

Bestreden beslissing is biedt geen effectieve en concrete bescherming voor wat betreft de rechten van verdediging van verzoeker. Bestreden beslissing biedt louter een theoretische en illusoire bescherming Bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991"

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij wat gesteld wordt in punt 3.1.2. van dit arrest en ook het volgende:

"Inzake het beweerdelijk door verwerende partij schenden van het artikel 6 van het EVRM waarin het recht op een eerlijk proces vervat ligt.

Het is niet noodzakelijk dat er voorheen een strafrechtelijk vonnis of zelfs een strafrechtelijke vervolging voorafgaat aan het nemen van een beslissing door verwerende partij.

Immers, de loutere vermelding dat verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt om de openbare orde of de nationale veiligheid aan te tasten en de verwijzing naar de voorafgaande aanhouding en de latere voorlopige invrijheidsstelling mits volstorting van een borgsom kan niet geïnterpreteerd worden als een bevestiging van de bewering dat de betrokkene schuldig is aan de ten laste gelegde feiten in een dergelijke zin dat het vermoeden van onschuld geschonden zou zijn¹⁵.

Verwerende partij vestigt er de aandacht op dat het vermoeden van onschuld en het respecteren van het beginsel dat eenieder recht heeft op een eerlijk proces niet belet dat zij op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door onder andere de Onderzoeksrechter, een standpunt inneemt en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen neemt en dit los van de vraag of deze feiten alsnog zullen leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Dienaangaande wordt opgemerkt dat de verzoekende partij destijds in vrijheid gesteld werd door de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel. Dat men tegelijk voorwaarden oplegt om de eventuele onttrekking van verzoekende partij aan de rechtsgang te verhinderen met meer precies de verplichting alvorens in vrijheid gesteld te worden, een borgsom te voldoen. Er is dan ook op geen enkele wijze sprake van enige gratuite invrijheidsstelling.

Het komt bijgevolg aan verzoekende partij toe om, in het geval zij dit opportuun acht, desgevallend beroep te doen op de procedure zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de wet van 15 december 1980 teneinde om de opschorting van dit inreisverbod te verzoeken en dit vanuit de voor haar woon –of verblijfplaats in het buitenland bevoegde diplomatieke of consulaire post en alsdan alle nuttige elementen te doen gelden te doen gelden in haar verdediging ten aanzien van de strafrechtelijke vervolgingen tegen haar.¹⁷

De bestreden beslissing stelt in dit verband: "Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België en de opschorting van dit inreisverbod te vragen."

Voor wat het recht betreft om te beschikken over een daadwerkelijke strafrechtelijke verdediging, stelt verwerende partij vast dat de schade die verzoekende partij afleidt uit de uitvoering van het inreisverbod waarbij de toegang tot deze verdediging voor de strafrechtelijke macht beperkt zou worden, slechts een niet-actuele en voorbarige schade betreft. Dit zou immers slechts voorkomen wanneer verzoekende partij beroep zou gedaan hebben op de procedure waarbij

verzoekende partij een aanvraag gedaan zou hebben om te dien einde zich naar België te kunnen begeven waarna deze geweigerd wordt en waarna het aan verzoekende partij toekomt om deze beslissing te betwisten met de gepaste procedures.18.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de beweringen inzake de effectieve verdediging, geen wijziging toebrengen aan de vaststelling van de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt dat verzoekende partij "Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

Bovendien komt het gepast voor om er aan te herinneren dat verzoekende partij bijgestaan wordt door een raadsman die haar niet enkel in de loop van de procedure geldig kan vertegenwoordigen, maar haar evenzeer kan informeren over de resultaten in de procedure en aangaande de te nemen maatregelen. Het is dan ook niet duidelijk in welke mate de bestreden beslissing de rechten van de verdediging of de toegang tot de een daadwerkelijke procedure zou verhinderen. Het kan dan ook niet ernstig volgehouden worden dat de bestreden beslissing het artikel 6 van het EVRM zou schenden.19.

Concreet heeft verzoekende partij, zonder enige beoordelingsfout te maken, kunnen besluiten dat verzoekende partij de openbare orde kon schaden."

3.3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM in samenhang met de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat de vermelding van de mogelijkheid om de opschorting van het inreisverbod te vragen en zo terug te keren naar België om te voldoen aan het gerechtelijk dossier, zeer vaag is en geen enkele garantie biedt dat zijn recht op een eerlijk proces wordt gerespecteerd. Er wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt hoe verzoeker en waar verzoeker deze opschorting kan vragen. Verzoeker stelt dat oproepingen in strafprocedures zeer kort voor de zittingen worden opgestuurd en dat verzoeker de kans moet hebben om inzage te nemen van zijn dossier en te spreken met zijn raadsman.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker aanvoert dat hij moet kunnen spreken met zijn advocaat en inzage moet kunnen nemen van zijn strafdossier, wordt opgemerkt dat verzoeker contact kan opnemen met zijn raadsman via moderne communicatiemiddelen en dat zijn raadsman inzage kan krijgen in het dossier, verzoeker toont niet aan dat hij daar zelf in persoon bij moet aanwezig zijn. *In casu* volstaat het dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker de opschorting van het inreisverbod kan vragen. Deze mogelijkheid is voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en de omstandigheid dat de tekst van dit artikel niet wordt geciteerd in de bestreden beslissing kan niet beschouwd worden als een motiveringsgebrek. Waar verzoeker aanvoert dat de oproepingstermijnen in strafzaken soms heel kort zijn, wordt opgemerkt dat niets verzoeker verhindert om dit te laten gelden in zijn eventuele vraag tot opschorting van het inreisverbod. In dit verband wordt volledigheidshalve ook opgemerkt dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen de verwijderingsmaatregel van 19 april 2018, zodat de omstandigheid dat hij zich intussen niet meer op Belgisch grondgebied zou bevinden, niet het gevolg is van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing, die inhoudt dat verzoeker gedurende drie jaren België niet mag binnenkomen, wordt wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker mogelijk moet terugkeren naar België in het kader van het strafonderzoek, en wordt de mogelijkheid vermeld van opschorting van het inreisverbod. Verzoeker toont niet aan dat dit niet zou volstaan in het kader van de formele motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET